

7 Δεκεμβρίου, 1994

[ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΙΚΗΣ Χ" ΚΥΡΙΑΚΟΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 245/89)

Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Αναθεωρητική Έφεση — Παράταση
5 χρόνου προς καταχώρισή της — Οι θεσμοί και η νομολογία — Η αί-
τηση για παράταση χρόνου στην κριθείσα περίπτωση αφορούσε ασκη-
θείσα έφεση που απορρίφθηκε λόγω αντικανονικής σύνταξης των λό-
γων της — Αντιμετώπιση τέτοιου αιτήματος με βάση τα σχετικά νο-
μολογιακά πορίσματα — Η βασική προσέγγιση ότι η έφεση δεν μπο-
10 ρεί να αναβιώσει μετά την απόρριψή της από την Ολομέλεια υπό το
κάλυμμα της αιτούμενης παράτασης χρόνου για καταχώριση δεύτε-
ρης έφεσης.

Ο αιτητής ζήτησε με την αίτησή του παράταση χρόνου για την κα-
ταχώριση έφεσης εναντίον της απόφασης που εκδόθηκε προ τετραε-
τίας και ήταν απορριπτική της προσφυγής του κατά της επιβολής σε
15 βάρος του φορολογίας κεφαλαιουχικών κερδών. Ο αιτητής στην
πραγματικότητα είχε καταχωρίσει έφεση εμπρόθεσμα αλλά αυτή
απορρίφθηκε διότι οι λόγοι έφεσης δεν ήταν συντεταγμένοι σύμφωνα
με τις πρόνοιες της Δ.35 θ.4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

20 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την αίτηση, αποφάσισε
ότι:

1. Οι αρχές οι οποίες προκύπτουν από την πλούσια νομολογία επί
του θέματος είναι καθαρές. Ο κανόνας ο οποίος ρυθμίζει το ζή-
τημα της παράτασης χρόνου είναι η Δ.35 θ.2 όπως και η Δ.57 θ.2

των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας οι οποίοι διέπουν πολιτικές εφέσεις και οι οποίοι εφαρμόζονται και στις αναθεωρητικές εφέσεις δυνάμει της Δ.35 θ.3.

- Με βάση τους κανόνες αυτούς, το δικαστήριο έχει διακριτική εξουσία να δώσει παράταση χρόνου για την καταχώριση έφεσης έστω και μετά την πάροδο του χρόνου των έξι εβδομάδων τον οποίο ρίξουν οι θεσμοί για την καταχώριση έφεσης. Υπό κανονικές συνθήκες, η αίτηση για παράταση χρόνου για την καταχώριση έφεσης πρέπει να γίνεται πριν την πάροδο του χρόνου τον οποίο ορίζουν οι θεσμοί. Στην περίπτωση που δεν έχει καταχωρηθεί έφεση εντός του χρόνου εκείνου, και η αίτηση για παράταση χρόνου γίνεται εκ των υστέρων, παράταση χρόνου μπορεί να δοθεί μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όπως δείχνει ανέκαθεν η πλούσια νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου τόσο σε πολιτικές όσο και σε αναθεωρητικές εφέσεις. Αναφέρομαι σχετικά στις αποφάσεις *Branco Salvage Ltd v. The Republic* (1967) 3 C.L.R. 213, *Georgioui v. The Republic* (1968) 3 C.L.R. 563. 5
2. Η παρούσα περίπτωση δεν είναι η συνηθισμένη περίπτωση παράτασης χρόνου για την καταχώριση έφεσης, είτε πριν είτε μετά από την πάροδο του καθοριζόμενου χρόνου, αφού η έφεση όντως κατεχωρήθη εμπρόθεσμα και μάλιστα στη συνέχεια απερρίφθη. Εκείνο το οποίο επιδιώκεται μάλλον με την παρούσα αίτηση είναι στην ουσία παράταση χρόνου για την καταχώριση δεύτερης έφεσης, αυτή τη φορά με επαρκή εξειδίκευση των λόγων έφεσης, ώστε να μην πάσχει εξ υπαρχής όπως η πρώτη έφεση. Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει, αφού όχι μόνο θα καταστρατηγούσε τα χρονικά πλαίσια τα οποία τίθενται αλλά και θα αποτελούσε κατάχρηση της διαδικασίας και κατάργηση κάθε αρχής οριστικότητας και τελικότητάς της. Κατ' αρχήν είναι καθιερωμένο ότι η έφεση είναι άκυρη και ανύπαρκτη αν οι λόγοι έφεσης δεν διατυπώνονται ώστε να συνάδουν με τη Δ.35 θ.4. 10
- Αυτός εξάλλου ήταν και ο λόγος για τον οποίο απορρίφθηκε η έφεση στην παρούσα περίπτωση. Πέραν τούτου, στην απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου *GAP Estates Ltd v. Δημοκρατίας*, απορρίφθηκε αίτηση για προσθήκη νέου λόγου έφεσης και τονίσθηκε η σημασία της τήρησης των χρονικών ορίων. 15
- Αλλά και στην περίπτωση αίτησης για τροποποίηση των λόγων έφεσης το Ανώτατο Δικαστήριο έχει πάρει την ίδια θέση, όπως προκύπτει από τις υποθέσεις *Kyriakides v. Kyriakides* και 20

5 *Kourtis v. Iasonides* όπου το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε ότι δεν ήταν δυνατή η τροποποίηση των λόγων έφεσης αφού, ως εκ της μη συμμόρφωσής τους με τη Δ.35 θ.4, δεν υπήρχε έγκυρη έφεση για να μπορεί να τροποποιηθεί. Είναι γεγονός ότι στις υποθέσεις αυτές το Ανώτατο Δικαστήριο χειρίστηκε τελικά την αίτηση για τροποποίηση σαν αίτηση για παράταση χρόνου για καταχώριση έφεσης και, με τη συγκατάθεση του αντιδίκου, έδωσε παράταση χρόνου για καταχώριση πλήρων λόγων έφεσης, θεωρώντας τη μη συμμόρφωση με τη Δ.35 θ.4 σαν δικαιολογημένη υπό τις περιστάσεις.

15 Στην παρούσα περίπτωση όμως, όχι μόνο υπάρχει ένσταση στην αίτηση για παράταση χρόνου αλλά υπάρχει και η ακόμα πιο σημαντική διαφορά ότι το θέμα δεν εγείρεται εκκρεμούσας της έφεσης ώστε να επιδιώκεται η διάσωσή της παρά μόνο μετά την απόρριψή της από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Υπό αυτές τις συνθήκες το Δικαστήριο, δεν θα μπορούσε να δώσει παράταση χρόνου για την καταχώριση έφεσης, ουσιαστικά επιτρέποντας την εκ των υστέρων τροποποίηση των λόγων έφεσης με την περαιτέρω εξειδίκευσή τους, ώστε να ανατρέπεται η ίδια η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου με την οποία ήδη απερρίφθη η έφεση. Κάτι τέτοιο θα ισοδυναμούσε με δεύτερη έφεση και το Δικαστήριο αυτό θα ενεργούσε σαν Εφετείο εναντίον της απόφασης της Ολομέλειας.

25 3. Αλλά και αν ακόμα το Δικαστήριο εξέταζε το θέμα ανεξάρτητα από τη δεδομένη απόρριψη της έφεσης, δεν κρίνει ότι υπάρχουν λόγοι οι οποίοι να δικαιολογούν την άσκηση της οποιαδήποτε διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου υπέρ του Αιτητή. Η αίτηση επιδιώκεται να αιτιολογηθεί σε αναφορά με το ότι μόνο από το 1991 έγινε στη νομολογία επέκταση στις αναθεωρητικές εφέσεις της αρχής η οποία ίσχυε για τις πολιτικές εφέσεις ότι η έφεση είναι άκυρη αν οι λόγοι έφεσης δεν συνάδουν με τη Δ.35 θ.4. Όμως αυτό δεν ευσταθεί. Η εν λόγω αρχή, από ενωρίς καθιερωμένη, δεν ήταν διατυπωμένη σαν περιοριζόμενη σε πολιτικές εφέσεις αλλά συνιστούσε ενιαία αρχή για οποιαδήποτε μορφή έφεσης, πολιτική, ποινική ή αναθεωρητική, αφού μάλιστα πηγάζει από τον ίδιο κανόνα, τη Δ.35 θ.4, ο οποίος ισχύει τόσο για τις πολιτικές όσο και για τις αναθεωρητικές εφέσεις. Εξάλλου, και αν ακόμα το ελιχείρημα του Αιτητή ευσταθούσε, δεν έχει εξηγηθεί γιατί δεν έκαμε οποιαδήποτε προσπάθεια να περισώσει την έφεσή του αμέσως μετά τη διαπίστωση ότι η πιο πάνω αρχή εφαρμόζεται και στις αναθεωρητικές εφέσεις, δηλαδή το 1991 όπως ισχυρίζεται, παρά μόνο περίμενε μέχρις ότου η έφεσή του εξετάστηκε

και απορρίφθηκε από την Ολομέλεια τρία ολόκληρα χρόνια μετά.

4. Εν πάση περιπτώσει όμως όπως έχει ήδη αναφερθεί η απόρριψη της αίτησης είναι αναπόφευκτη ως εκ της βασικής προσέγγισης του Δικαστηρίου ότι, η έφεση δεν μπορεί να αναβιώσει εκ νέου μετά την απόρριψή της από την Ολομέλεια υπό το κάλυμμα της αιτούμενης παράτασης χρόνου για καταχώρηση δεύτερης έφεσης. 5

Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

10

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Branco Salvage Ltd. v. Republic (1967) 3 C.L.R. 213,

Georghiou v. Republic (1968) 3 C.L.R. 563,

15

Kyriakides v. Kyriakides (1969) 1 C.L.R. 373,

Kourtis v. Iasonides (1972) 1 C.L.R. 56,

20

Τύμβιος v. Λιβέρα (1991) 1 Α.Α.Δ. 615,

“Αλήθεια” Εκδοτική Εταιρεία Λτδ v. Κύρη (1992) 1 Α.Α.Δ. 130,

Δημοκρατία v. Πογιατζή (1992) 3 Α.Α.Δ. 196,

25

Δημοκρατία v. Κόμματος των Φιλελευθέρων (1993) 3 Α.Α.Δ. 585,

GAP Estates Ltd v. Δημοκρατίας (1991) 3 Α.Α.Δ. 449.

30

Αίτηση.

Αίτηση σε προσφυγή με την οποία ο αιτητής ζητά παράταση χρόνου για την καταχώριση έφεσης εναντίον απόφασης με την οποία απορρίφθηκε προσφυγή του εναντίον επιβολής φορολογίας κεφαλαιουχικών κερδών του. 35

Γ. Τριανταφυλλίδης, για τον Αιτητή.

Στ. Ιωσήφ, για τους Καθ' ων η αίτηση.

40

Cur. adv. vult.

ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ.: Με την αίτηση αυτή ο Αιτητής ζητά

- παράταση χρόνου για την καταχώριση έφεσης εναντίον της απόφασης η οποία εκδόθηκε την 11.5.1990 και με την οποία απορρίφθηκε προσφυγή του εναντίον επιβολής φορολογίας κεφαλαιουχικών κερδών του. Το υπόβαθρο της αίτησης είναι διαφωτιστικό. Ο Αιτητής
- 5 είχε καταχωρίσει την έφεση αρ. 1124 κατά της εν λόγω απόφασης την 6.6.1990, εντός δηλαδή της καθορισμένης προθεσμίας. Η απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου υπό την αναθεωρητική δικαιοδοσία του στην πιο πάνω έφεση εκδόθηκε την 1.6.1994 και ήταν ότι οι λόγοι έφεσης δεν ήταν συντεταγμένοι σύμφωνα με
- 10 τις πρόνοιες της Δ.35 θ.4 των εφαρμοζόμενων Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας με αποτέλεσμα η έφεση, η οποία κατ' ακολουθία ήταν άκυρη και θνησιγενής σύμφωνα με τη νομολογία, να απορριφθεί σαν μη υφιστάμενη. Την 8.6.1994 καταχωρήθηκε αίτηση ενώπιον της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου για παράταση χρόνου
- 15 για την καταχώριση έφεσης η οποία όμως απεσύρθη άνευ βλάβης δικαιωμάτων και απερρίφθη έτσι την 8.7.1994. Την 19.7.1994 κατεχωρήθη η παρούσα αίτηση ενώπιόν μου.

- Σαν αιτιολόγηση της αιτούμενης παράτασης χρόνου δίδεται η
- 20 εισήγηση ότι η έφεση απερρίφθη για καθαρά νομικούς και τυπικούς λόγους και όχι διότι υπήρξε οποιαδήποτε καθυστέρηση στην καταχώρισή της, ούτως ώστε να είναι ορθό και δίκαιο να χορηγηθεί η αιτούμενη παράταση χρόνου για να μη στερηθεί ο Αιτητής του συνταγματικού δικαιώματός του να καταχωρίσει έφεση και
- 25 έτσι να εξασφαλίσει αναθεωρητική απόφαση επί της ουσίας της υπόθεσής του. Γίνεται μάλιστα ισχυρισμός ότι όταν κατεχωρήθη η έφεση η νομολογία ήταν τέτοια ώστε σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με τη Δ.35 θ.4 η έφεση εθεωρείτο υφιστάμενη και εδίδετο άδεια τροποποίησης των λόγων έφεσης ώστε να συνάδουν με τη
- 30 Δ.35 θ.4, ενώ από το 1991 η νομολογία είναι ότι η έφεση θεωρείται ως μη ασκηθείσα σε τέτοια περίπτωση, εξ ου και απερρίφθη, ώστε να καθίσταται άδικο υπό τις συνθήκες αυτές να στερηθεί ουσιαστικά ο Αιτητής του δικαιώματος έφεσης. Επ' αυτού όμως υπάρχει διαφωνία εκ μέρους των Καθ'ων η Αίτηση, η θέση των οποίων
- 35 είναι ότι η νομολογία η οποία ορίζει ότι λόγος έφεσης μη συνάδων με τη Δ.35 θ.4 είναι άκυρος είχε καθιερωθεί από το 1969 στο πλαίσιο των αστικών εφέσεων και ότι το ίδιο ισχύει σύμφωνα με τη νομολογία και στο πλαίσιο των αναθεωρητικών εφέσεων. Ως εκ τούτου, υποστηρίζουν, παράταση χρόνου για την καταχώριση έφεσης,
- 40 το οποίο αποτελεί εξαιρετικό δικονομικό μέτρο, θα ισοδυναμούσε με αναβίωση ή τροποποίηση της άκυρης έφεσης, μετά μάλιστα από τέσσερα ολόκληρα χρόνια από την πάροδο της προθεσμίας της, και έτσι θα αποτελούσε δεύτερη έφεση κατά της πρωτόδικης απόφασης.

Οι αρχές οι οποίες προκύπτουν από την πλούσια νομολογία επί του θέματος είναι καθαρές. Ο κανόνας ο οποίος ρυθμίζει το ζήτημα της παράτασης χρόνου είναι η Δ.35 θ.2 όπως και η Δ.57 θ.2 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας οι οποίοι διέπουν πολιτικές εφέσεις και οι οποίοι εφαρμόζονται και στις αναθεωρητικές εφέσεις δυνάμει της Δ. 35 θ.3.

5

Με βάση τους κανόνες αυτούς, το δικαστήριο έχει διακριτική εξουσία να δώσει παράταση χρόνου για την καταχώριση έφεσης έστω και μετά την πάροδο του χρόνου των έξι εβδομάδων τον οποίο ορίζουν οι θεσμοί για την καταχώριση έφεσης. Υπό κανονικές συνθήκες, η αίτηση για παράταση χρόνου για την καταχώριση έφεσης πρέπει να γίνεται πριν την πάροδο του χρόνου τον οποίο ορίζουν οι θεσμοί. Στην περίπτωση που δεν έχει καταχωρηθεί έφεση εντός του χρόνου εκείνου, και η αίτηση για παράταση χρόνου γίνεται εκ των υστέρων, παράταση χρόνου μπορεί να δοθεί μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όπως δείχνει ανέκαθεν η πλούσια νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου τόσο σε πολιτικές όσο και σε αναθεωρητικές εφέσεις. Αναφέρομαι σχετικά στις αποφάσεις *Branco Salvage Ltd v. The Republic* (1967) 3 C.L.R. 213, *Georghiou v. The Republic* (1968) 3 C.L.R. 563.

10

15

20

Η παρούσα περίπτωση όμως δεν είναι η συνηθισμένη περίπτωση παράτασης χρόνου για την καταχώριση έφεσης, είτε πριν είτε μετά από την πάροδο του καθοριζόμενου χρόνου, αφού η έφεση όντως κατεχωρήθη εμπρόθεσμα και μάλιστα στη συνέχεια απερρίφθη. Εκείνο το οποίο επιδιώκεται μάλλον με την παρούσα αίτηση είναι στην ουσία παράταση χρόνου για την καταχώριση δεύτερης έφεσης, αυτή τη φορά με επαρκή εξειδίκευση των λόγων έφεσης, ώστε να μην πάσχει εξ υπαρχής όπως η πρώτη έφεση. Είμαι της γνώμης ότι κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει, αφού όχι μόνο θα καταστρατηγούσε τα χρονικά πλαίσια τα οποία τίθενται αλλά και θα αποτελούσε κατάχρηση της διαδικασίας και κατάργηση κάθε αρχής οριστικότητας και τελικότητας της. Κατ' αρχή είναι καθιερωμένο ότι η έφεση είναι άκυρη και ανύπαρκτη αν οι λόγοι έφεσης δεν διατυπώνονται ώστε να συνάδουν με τη Δ.35 θ.4.

25

30

35

Αναφέρομαι σχετικά στις αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου *Kyriakides v. Kyriakides* (1969) 1 C.L.R. 373, *Kourtis v. Iasonides* (1972) 1 C.L.R. 56, *Τύμβιος ν. Λιβέρα* (1991) 1 Α.Α.Δ. 615, "Αλήθεια" *Εκδοτική Εταιρεία Ατδ ν. Κύρρη* (1992) 1 Α.Α.Δ. 130, *Δημοκρατία ν. Πογιατζή* (1992) 3 Α.Α.Δ. 196 και *Δημοκρατία ν. Κόμματος των Φιλελευθέρων* (1993) 3 Α.Α.Δ. 585.

40

Αυτός εξάλλου ήταν και ο λόγος για τον οποίο απορρίφθηκε η

έφεση στην παρούσα περίπτωση. Πέραν τούτου, στην απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου *GAP Estates Ltd v. Δημοκρατίας* (1991) 3 Α.Α.Δ. 449, απορρίφθηκε αίτηση για προσθήκη νέου λόγου έφεσης και τονίσθηκε η σημασία της τήρησης των χρονικών ορίων. Όπως το έθεσε ο Δικαστής Πικής, δίδοντας την απόφαση του Δικαστηρίου, στη σελίδα 452:

“Η άσκηση έφεσης συνεπάγεται την επανακρόαση της υπόθεσης (Δ.35 θ.3) υπό την αίρεση και τον περιορισμό των λόγων της έφεσης που προσδιορίζουν τα επίδικα θέματα. Όπως και σε κάθε άλλο τομέα της δευτεροβάθμιας δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου, και στο πεδίο της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας επιβάλλεται με την ίδια αυστηρότητα η τήρηση των θεσμών που διέπουν τα χρονικά πλαίσια λήψης των προβλεπόμενων διαδικαστικών μέτρων και τον προσδιορισμό του πλαισίου της έφεσης - *Branco Salvage Ltd v. Republic* (1967) 3 C.L.R. 213.

Και στη σελίδα 454:

“Παρά την ευχέρεια που παρέχεται στο Εφετείο βάσει της Δ.35 θ.8 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, να επιτρέψει την τροποποίηση της ειδοποίησης έφεσης, στην προκειμένη περίπτωση διαπιστώνουμε ότι δε δικαιολογείται η άσκηση της εξουσίας μας υπέρ των εφεσειόντων. Στην απόφαση αυτή αγόμεθα, λαμβάνοντας υπόψη ότι ο λόγος του οποίου η προσθήκη επιδιώκεται, δε σχετίζεται με οποιοδήποτε από τους προσδιορισθέντες λόγους έφεσης, η δε έγκριση του αιτήματος για τροποποίηση μετά την εγκατάλειψη των προβληθέντων λόγων, θα συνιστούσε ουσιαστικά τον εκ νέου προσδιορισμό του πλαισίου της έφεσης μετά την παρέλευση σημαντικού χρόνου από την καταχώρηση της έφεσης και του χρόνου που προβλέπεται από τους θεσμούς για την άσκηση έφεσης. Αδεια για τροποποίηση σ’ αυτό το στάδιο, θα ερχόταν σε αντίθεση, τόσο με το πνεύμα όσο και με το γράμμα των σχετικών δικονομικών διατάξεων που επιβάλλουν τη διατύπωση των ουσιαστικών λόγων της έφεσης μέσα στα χρονικά πλαίσια τα οποία θέτει η νομοθεσία, όσο και τις αρχές που κατοχυρώνει το άρθρο 30.3 του Συντάγματος για την εκδίκαση των δικαστικών υποθέσεων μέσα σε εύλογο χρόνο.”

Αλλά και στην περίπτωση αίτησης για τροποποίηση των λόγων έφεσης το Ανώτατο Δικαστήριο έχει πάρει την ίδια άποψη, όπως προκύπτει από τις υποθέσεις *Kyriakides v. Kyriakides και Kourtis v. Iasonides* (ανωτέρω) όπου το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε ότι δεν ήταν δυνατή η τροποποίηση των λόγων έφεσης αφού, ως εκ της

μη συμμόρφωσής τους με τη Δ.35 θ.4, δεν υπήρχε έγκυρη έφεση για να μπορεί να τροποποιηθεί. Είναι γεγονός ότι στις υποθέσεις αυτές το Ανώτατο Δικαστήριο χειρίστηκε τελικά την αίτηση για τροποποίηση σαν αίτηση για παράταση χρόνου για καταχώριση έφεσης και, με τη συγκατάθεση του αντιδίκου, έδωσε παράταση χρόνου για καταχώριση πλήρων λόγων έφεσης, θεωρώντας τη μη συμμόρφωση με τη Δ.35 θ.4 σαν δικαιολογημένη υπό τις περιστάσεις. 5

Στην παρούσα περίπτωση όμως, όχι μόνο υπάρχει ένσταση στην αίτηση για παράταση χρόνου αλλά υπάρχει και η ακόμα πιο σημαντική διαφορά ότι το θέμα δεν εγείρεται εκκρεμούσας της έφεσης, ώστε να επιδιώκεται η διάσωσή της παρά μόνο μετά την απόρριψη της από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Δεν βλέπω πώς, υπό αυτές τις συνθήκες, θα μπορούσα να δώσω παράταση χρόνου για την καταχώριση έφεσης, ουσιαστικά επιτρέποντας την εκ των υστέρων τροποποίηση των λόγων έφεσης με την περαιτέρω εξειδίκευσή τους, ώστε να ανατρέπεται η ίδια η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου με την οποία ήδη απερρίφθη η έφεση. Κάτι τέτοιο θα ισοδυναμούσε με δεύτερη έφεση και το Δικαστήριο αυτό θα ενεργούσε σαν Εφετείο εναντίον της απόφασης της Ολομέλειας. 10 15 20

Αλλά και αν ακόμα εξέταζα το θέμα ανεξάρτητα από τη δεδομένη απόρριψη της έφεσης, δεν κρίνω ότι υπάρχουν λόγοι οι οποίοι να δικαιολογούν την άσκηση της οποιασδήποτε διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου υπέρ του Αιτητή. Η αίτηση επιδιώκεται να αιτιολογηθεί σε αναφορά με το ότι μόνο από το 1991 έγινε στη νομολογία επέκταση στις αναθεωρητικές εφέσεις της αρχής η οποία ίσχυε για τις πολιτικές εφέσεις ότι η έφεση είναι άκυρη αν οι λόγοι έφεσης δεν συνάδουν με τη Δ.35 θ.4. Όμως αυτό δεν ευσταθεί. Η εν λόγω αρχή, από ενωρίς καθιερωμένη, δεν ήταν διατυπωμένη σαν περιοριζόμενη σε πολιτικές εφέσεις αλλά συνιστούσε ενιαία αρχή για οποιαδήποτε μορφή έφεσης, πολιτική, ποινική ή αναθεωρητική, αφού μάλιστα πηγάζει από τον ίδιο κανόνα, τη Δ.35 θ.4, ο οποίος ισχύει τόσο για τις πολιτικές όσο και για τις αναθεωρητικές εφέσεις. Εξάλλου, και αν ακόμα το επιχείρημα του Αιτητή ευσταθούσε, δεν έχει εξηγηθεί γιατί δεν έκαμε οποιαδήποτε προσπάθεια να περιορίσει την έφεσή του άμεσα μετά τη διαπίστωση ότι η πιο πάνω αρχή εφαρμόζεται και στις αναθεωρητικές εφέσεις, δηλαδή το 1991 όπως ισχυρίζεται, παρά μόνο περίμενε μέχρις ότου η έφεσή του εξετάσθηκε και απορρίφθηκε από την Ολομέλεια τρία ολόκληρα χρόνια μετά. 25 30 35 40

Εν πάση περιπτώσει όμως όπως έχω ήδη αναφέρει η απόρριψη της αίτησης είναι αναπόφευκτη ως εκ της βασικής προσέγγισής μου ότι, η έφεση δεν μπορεί να αναβιώσει εκ νέου μετά την απόρριψή της

από την Ολομέλεια υπό το κάλυμμα της αιτούμενης παράτασης χρόνου για καταχώρηση δεύτερης έφεσης.

Η προσφυγή απορρίπτεται άνευ εξόδων.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.